

‘Na onderzoek
bleek mijn gevoel
te kloppen: de
kanker
WAS TERUG.
Agressiever dan ooit’

Myrna (33): "Vroeger keek ik weleens naar 'Over mijn lijk'. Dan dacht ik: je zult maar op zo'n jonge leeftijd horen dat je niet lang meer hebt. En nu weet ik zelf dat ik waarschijnlijk niet lang meer zal leven.

Anderhalf jaar geleden vierde een vriendin van me haar verjaardag in een café. Daar, aan de bar, stond

Rob. Toen hij me even aankeek, voelde ik een blij gevoel in m'n buik. Ik weet niet eens meer met welke smoes ik hem aansprak, maar nog voor het eind van de avond wisselden we telefoonnummers uit. In de dagen erna waren we constant aan het sms'en. Rob was vrolijk en luchtig, vol energie. Hij volgde de opleiding sport, gezondheid en management, dus leek het me leuk als hij met mij mee zou gaan om te helpen bij een jongerenreis die ik begeleidde. Dat leek hem ook wel wat, dus ging hij mee. Daar werden we onafscheidelijk. Hij was zo relaxed, hij vond mijn onhandigheid leuk en streek liefdevol mijn warrige haar uit mijn gezicht. Bij hem kon ik mezelf zijn. **En ze leefden nog lang en gelukkig, zou je dan denken.**

Dat dacht ik ook, maar toen we een paar maanden samen waren, besloot ik over te stappen op een spiraaltje. Ik was al jaren aan de pil, maar wilde minder hormonen in m'n lijf. Dus ging ik hup, naar de huisarts. Maar het plaatsen lukte niet. De huisarts dacht dat het lag aan de stand van m'n baarmoeder, dus stuurde me door naar het ziekenhuis. Ik ben doktersassistente in het ziekenhuis waar ik naar werd doorverwezen, dus het was bekend terrein. Mijn moeder ging mee en wachtte op me in de wachtkamer. Toen ik op de onderzoekstoel lag, verwachtte ik dat het in een minuutje geklaard was. Eerst kreeg ik een inwendig onderzoek met de echo. Na een paar minuten zei de gynaecoloog: 'Ik zie tumorachtig weefsel, dat ik wil laten onderzoeken. We laten je bloed testen en maandag wil ik een MRI-scan maken.' Zijn stem klonk rationeel. Daaruit trok ik de conclusie dat het waarschijnlijk om een cyste ging. Die kan wel vaker dat beeld geven, wist ik. Ik maakte me dan ook niet echt veel zorgen. Tenminste, dat dacht ik. Maar toen mijn moeder me vroeg: 'Waarom duurde het zo lang, lukte het niet?' brak ik. Gelukkig maakte ook zij zich niet al te

'het hóeft niets te zijn.' De scan gaf een week later ook geen eenduidig beeld, dus werd er besloten een kijkoperatie te doen. Ondanks de gebeurtenissen bleven Rob en ik bleven positief: 'Wat het ook is, ze opereren het. Klaar.' **Ik voelde me ook gezond. Van kanker word je toch hartstikke ziek?** Ik kon niet wachten tot dit gedoe voorbij was en ik weer verder kon met mijn leven. Ons leven. Terwijl ik in het ziekenhuis klaar werd gemaakt voor de kijkoperatie, liepen we nog te geinen en te flirten. Ik geloofde werkelijk niet dat er iets ernstigs kon zijn. Ontkenning? Misschien.

Na de operatie kwam er een arts aan mijn bed. Rob was bij me. Ze hadden kwaadaardige tumoren ontdekt, maar het leek operabel, vertelde de arts. Het kwam niet echt bij me binnen, ik keek naar Rob. Die bleef zoals altijd positief: 'We gaan hiertegen vechten, het komt goed.' Dat stak me aan: ja, dit gaan we verslaan. Samen. Er zat een tumor op m'n linker-eierstok, dus werd besloten die een paar weken later weg te halen. Dat was de eerste klap: wat nou als Rob en ik kinderen wilden als ik weer beter was? Het was het offer dat ik moest brengen om te overleven. Ja, zo dacht ik nog. Maar de echte klap kwam pas een paar weken later. Tijdens de eierstokoperatie hebben ze me opengemaakt en meteen daarna weer dichtgenaaid: mijn hele buik zat vol kleine tumoren,

het was een mijneveld. Er werd besloten om met chemo te starten: wellicht zouden daardoor de tumoren slinken en dus makkelijker te opereren zijn. Pas toen ik dát bericht kreeg, voelde ik voor het eerst een steek in mijn hart. Dit is menens, dacht ik toen. De drie kuren die volgden, waren slopend. Kotsmisselijk bracht ik mijn dagen door. Rob haalde lekkere dingen in huis, zodat ik – als ik plots de geest zou

'Mijn hele buik zat vol kleine tumoren, het was een mijneveld'

krijgen – iets kon eten. Appeltaartjes bijvoorbeeld. Maar als ik zo'n taartje in de koelkast zag staan, kon ik me niets ranzigers voorstellen. En dat gold voor alles. Ik viel zestien kilo af. Rob kwam juist tien kilo aan, want hij vond het zonde dat ik al dat goede eten over de datum liet gaan. Ondertussen focuste ik me met al mijn kracht op mijn herstel. Ik bleef mijn doel voor ogen houden: genezen. Ik weigerde een hoofdpersoon in een verhaal als 'Love story' te worden. De heldin wordt ziek en gaat dood? Rot toch op. Door de chemo vielen mijn haren uit. Via mijn moeder kwam ik in contact met een kapper die pruiken verkocht. 'Bel me maar als je er genoeg van hebt en ik je kaal >

'Tijdens de chemokuur viel ik zestien kilo af. Rob kwam juist tien kilo aan, omdat hij het zonde vond om allerlei lekkers weg te gooien'

veel zorgen. Of misschien wel, maar dat liet ze niet merken. Ook Rob stelde me die avond gerust: geen conclusies trekken als we nog niets weten. Dat leek me een goed uitgangspunt. Die maandag bleek dat ik verhoogde tumormarkers had.

'Dit kan nog van alles betekenen,' liet de arts me meteen weten,

« moet scheren, » zei hij. Hij benadrukte dat ik niet moest twijfelen, ik kon hem écht altijd bellen. Uiteindelijk kwam dat moment op een zondag, tien dagen na mijn eerste chemo. Die dag viel mijn haar met plukken uit, dus pakte ik de telefoon: « Het moet eraf. » Zwijgend zat ik een paar

'Het bleef schreeuwend stil nadat de arts had gezegd dat ze niets meer voor me konden doen'

uur later met Rob in de spiegel van de kapper te kijken, terwijl de kapper mijn haar afschoor. « Ik lijk Sinéad O'Connor wel, » zei ik droog. Ik koos een pruik die erg leek op mijn eigen haar. Thuis draaiden Rob en ik, eerst een beetje lacherig 'Nothing compares to you'. We zongen keihard mee. Het werd de soundtrack van mijn ziekte. We draaiden het daarna zó vaak. Het leek wel alsof er die eerste keer in mijn binnenste een steentje viel, ik dacht opeens: dit nummer moet ook op mijn crematie worden gedraaid. Mijn crematie? Ergens broeide opeens het besef: ik word waarschijnlijk nooit meer beter. Dat was de eerste keer dat dat zo hard tot me doordrong. En vreemd genoeg werd ik rustig. Na nieuwe controles – ik was

intussen doorverwezen naar een specialist in een ander ziekenhuis – bleek dat het beter was mijn baarmoeder en andere eierstok ook te verwijderen. Weer een klap: nu zou ik nóóit kinderen krijgen. Maar had ik een keus? Rob en onze familie sleepten me er weer doorheen. Het herstel duurde lang. Ik kreeg ook nog een aantal complicaties, moest zelfs aan een tijdelijke stoma, maar eindelijk zag het er naar uit dat ik zou opknappen. En toen, drie maanden na de operatie – ik was nét weer aan het werk in het ziekenhuis – kreeg ik opnieuw buikpijn. Ik wist: het is terug. Na diverse onderzoeken en een operatie bleek dat gevoel te kloppen. Mijn kanker was terug, agressiever dan ooit. Mijn gynaecoloog-oncoloog vertelde het me toen ik geopereerd was aan een complicatie: « Ik ben bang dat we niets meer voor je kunnen doen. » Mijn ouders, Rob, mijn zus en zwager zaten aan mijn bed. Dit was de eerste keer dat we niets opbeurends meer wisten te zeggen tegen elkaar. Het was schreeuwend stil. Die nacht bleef Rob bij me in het ziekenhuis slapen. We zwegen. Huilden. Er was niets te zeggen. Het leek wel alsof iemand mijn gelukkige leventje had gepakt en het met een boomerang terug in mijn gezicht had gesmeten. Ik heb nooit gehoord: je gaat binnen een jaar dood. Maar het is ons wel duidelijk gemaakt dat de huidige behandeling palliatief is.

RUBY&ROSE

In Nederland lijden jaarlijks 4500 vrouwen aan een vorm van gynaecologische kanker: kanker aan de geslachtsorganen van vrouwen, zoals de baarmoeder en eierstokken. Deze vormen van kanker geven vaak niet of nauwelijks klachten, waardoor ze meestal (te) laat worden ontdekt. Stichting Ruby&Rose zet zich in voor meer onderzoek naar deze vormen van kanker. Meer info op: rubyenrose.org of rubyandrose.nl. Ruby&Rose is ook te vinden op Facebook ([rubyandrose](https://www.facebook.com/rubyandrose)).

Dat wil zeggen: hoogstens voor pijnbestrijding. Ik overlijd hieraan. Dat kan over een paar weken zijn of een paar maanden. Hopelijk natuurlijk jaren. Mijn vrienden en vriendinnen heb ik het stuk voor stuk persoonlijk verteld. Na zeven keer kun je het met wat minder emotie vertellen. Zo wende ik ook langzaam aan mijn eigen verhaal. De liefde die ik van vrienden en familie heb ervaren, is ongelooflijk. Ik ben enorm dankbaar voor alle mooie woorden en lieve gebaren. **Het lijkt wel alsof mensen hun masker volledig laten afglijden als ze weten dat je doodgaat.** Herinneringen, diepe gevoelens, geheimen... Ik heb zo veel kwetsbaarheid mogen ervaren van anderen... zó lief.

Kort geleden ging het erg slecht. Ik had veel buikpijn, complicaties en was verschrikkelijk moe. In die tijd heb ik al van een aantal mensen afscheid genomen, ik dacht echt dat ik het niet lang meer zou volhouden. Gelukkig gaat het nu weer beter, een klein wonder. Als ik dan een middagje de stad in kan, geniet ik intens, want dat is niet meer vanzelfsprekend voor mij. Ik ben niet bang om dood te gaan. Wel ben ik verdrietig dat ik over een tijdje Rob, mijn familie en vrienden moet achterlaten. Daar denk ik maar niet te diep over na, anders word ik gek van verdriet. Natuurlijk heeft mijn ziekte ook invloed op onze relatie. Doordat de dood voor mij steeds realistischer wordt, denk ik veel na over mijn overlijden en de dingen eromheen. Ja, ik wil euthanasie. En ik wil een witte kist. Dat staat mooi bij de kleurige bloemen die ik op de kist wil. Een vriendin van me zal 'Nothing compares to you' zingen en ik weet al waar mijn dierbaren na mijn uitvaart gaan eten. Rob vindt het confronterend als ik het daarover heb. Maar ik zal er wel over móeten nadenken. Al wil ik inderdaad in de tijd die ons nog rest met hem genieten van wat we nog samen kunnen doen. Ik ga binnenkort nog één keer naar Mallorca op reis, dat wil ik zo graag en nu kan ik het nog. De reden dat ik dit interview geef, is dat ik vind dat er meer aandacht moet komen voor gynaecologische kanker. Minstens wel net zo veel als voor borstkanker. Gynaecologische kanker wordt vaak pas in een laat stadium ontdekt en is meestal dodelijk. Dat overkomt jou niet? Dat dacht ik

'Rob vindt het confronterend als ik het over mijn crematie heb. Toch móet ik er wel over nadenken. Maar ik wil vooral genieten van de tijd die ik nog heb'

ook. Ik ben jong, rook niet, eet gezond en ik sportte drie keer per week. En nu heb ik dit. Er moet geld komen voor onderzoek naar gynaecologische kanker. Als er genoeg onderzoek wordt gedaan en gynaecologische kanker meer media-aandacht krijgt, kan dat veel vrouwenlevens redden." ●

Prat verder over dit onderwerp op het forum van viva.nl.